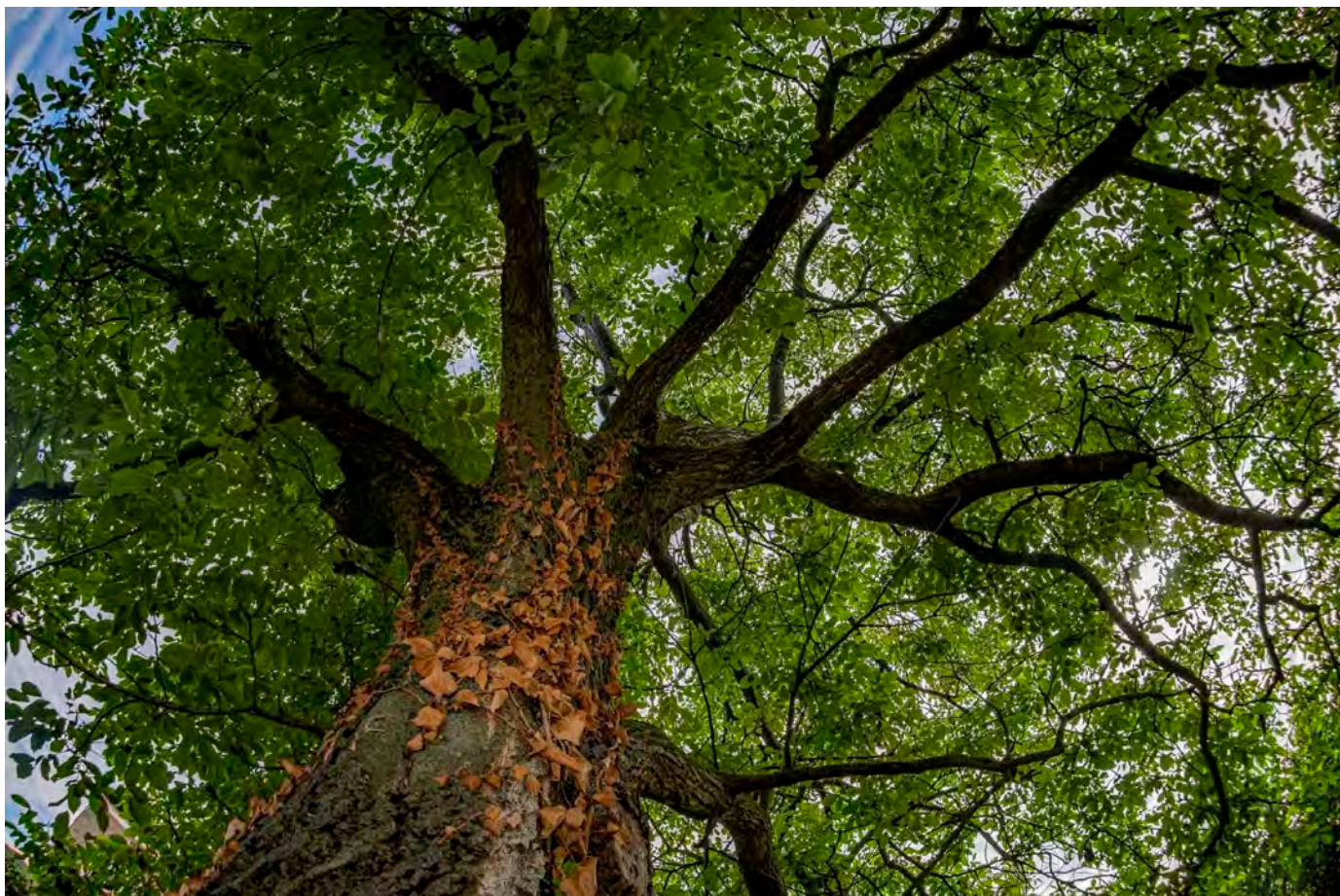

Maczák Orsolya Rita

FENT

2024-12-20 | NOVELLA

Gyakran elhűlve hallom a saját mondataimat, Jézusom, miket beszélek? És szeretném abbahagyni, megálljt parancsolni a szóáradatnak, kettébe harapni egy állítást, aminek semmi köze a véleményemhez, aztán bevallani, visszamenőleg, hogy egyik logikusan csengő mondat csak úgy, magától követte a másikat, amúgy erre a következetes gondolatmenetre én a magam erejéből, szándékosan képtelen lennék, és most is csodálkozva, külső hallgatóként várom, hogy na, mi lesz ennek a vége. De az eszmélés hátborzongató pillanataiban rendszerint azzal szakítom félbe magamat, hogy „vagy valami ilyesmi”, a mondandómat meg azzal zárom: „de tudja a fene”.

célpont

Kibukkan a táj a lombkorona fölött, nagy levegőt veszek, kipirult arcomat a pusztaságnak, a dombunknak és a paneleknek fordítom. Amíg felfelé mászás közben a levelek közt kibukkanó égkék foltokat üldöztem, nem tűnt fel, milyen magasra értem. Rálátok az ötemeletes tetejére. Legutóbb még a négyes is meredt ablakokkal bámult le rám, mint akire sokkolóan hat jelentéktelen méretem. Az utóbbi években minden iskolai nap után kipróbáltam, meddig érek ma fel, mindig fejben és szem előtt tartva a következő, célpontként kiszemelt ágat. Mindent megettem, amiről azt állították, ettől nősz nagyra, a menzán finnyázókat lesajnáltam, én ízeket nem, csak tápértéket néztem, és tényleg, mindig egy kicsit feljebb jutottam, mint előző hónapban. Úgy számoltam, még másfél év, és magasabban leszek, mint a környező házak. Aztán hirtelen itt vagyok, nincsen tovább. Lefelé meg egyelőre még nem kell nézmem.

Úgy vártam a soromra, hogy előre tudtam, hazudnom kell majd, amikor a diri megkérdezi, vajon tudom-e, miért hívatott be. Remélhetőleg elég egy igen, nem kérdez vissza, és majd a kiszabott büntetésből kikövetkeztetem, megint milyen nevelési elvnek álltam korosztályomhoz méltatlanul ellen. Nagypapa melletttem ült, és láthatólag nagyon idegesítette, hogy nem tudja, mihez tartsa magát, engem szidjon kelletlenül vagy felszabadultan nekem a rendszert. Egyiket sem veszi túl komolyan szerencsére, akármi volt is, végül majd fütyörészve, kerülőúton, a dombról leereszkedve megyünk haza. Bámultam az ablak előtti platánt, ez is szép méret, ha nincs is ezer száz esztendő, mint a mienk, és meg is fosztották a mászás megindulásához elengedhetetlen alsó ágaitól. Egyszer hozzánk is érkezett a városrendészettől kiküldött kertész, kora reggel berregni kezdett a fűrészével, nagypapa meg kirohant, és ugyanúgy, mint a statisztikai hivataltól jöttekkel, addig veszekedtek, míg a beöltözött tag vállát vonogatva elhúzott a francba.

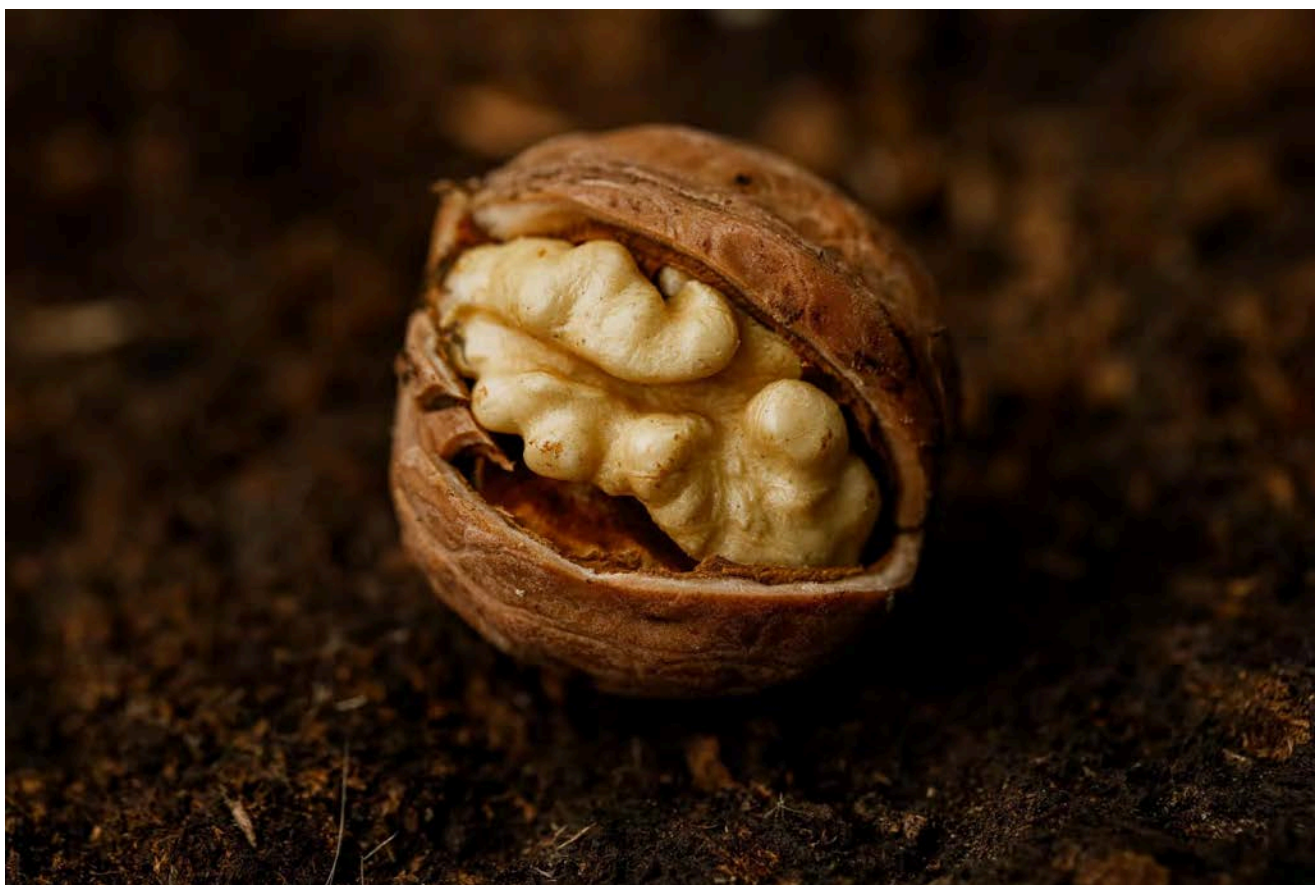
A környék egyetlen megmaradt diófája ez, ahogy a házunk a környék egyetlen megmaradt kertesháza. Tuják, nyírfák találhatóak ugyan elvélve a panelsorok előtti pusztában, de ahogy nagypapa, én sem tudom fa számba venni ezeket. Mászásra alkalmatlanok, és az elhelyezkedésük mutatja, ők vannak a házakhoz képest, és nem fordítva, ahogy annak lennie kellene. Nagypapa mondta, régebben itt gyümölcsösök voltak, de én már csak arra emlékszem, mikor az utolsó két panel megépült a sorban, tökéletes félkörbe zárva a másik oldalról füves dombbal határolt otthonunkat. Nem mérgeleltünk és nem szidtuk a zajt sem, a kertünkre árnyékot vető újabb és újabb építmények már a mi világunkon kívül voltak. Nekünk itt volt a legfontosabb, a kis kertünk fölé magasodó diófa, ami nemcsak a karácsonyi bejglibe való töltelékről gondoskodott, de titkos világunkat is magába zárta, és amikor mustráltuk a termést, üldögéltünk a kerti asztalnál, egyszer sem jutott eszünkbe, hogy úgy kellene viselkedni, mint. Igyekeztünk nem hallani a nyitott ablakokon kiszűrődő beszélgetéseket, sóhajokat, de felszabadult nevetéseket sem. Nem nekünk szóltak.

tökéletesen fiktív kifogás

Már hetek óta tartott a nyüzsgés az osztályban a barátságfüzetek miatt, többen már az előző héten köröztettek ilyet az osztályban, és hozzám kerülve immár a harmadik akadt el. A tesire készülődve az öltözőben kérdezgettek, mikor adom vissza a válaszokkal, amire én

megint mondtam valami tökéletesen kikezdhetetlen és tökéletesen fiktív kifogást, hogy anyámnál voltam a hétvégén, különóra mentem, az iskolán kívüli barátaimmal találkoztam. Hangot adtam a közelgő orvosi vizsgálatról, a fejtetűről és oltástól való félelmeimnek, ami szerencsére nekik is elterelte a gondolataikat, majd mindenkinek hátat fordítva gyorsan átvettem a pólóm, és a csarnokba siettem.

Természetesen se az oltás, se a tetű nem érdekelt, de ahogy tőlem is szokatlan sebességgel futottam az alapozó köröket, az ablak felé néző oldalhoz érve mindig rákapcsoltam, mintha egy elég jól vett lendülettel kívül kerülhetnék innen, fájni kezdett a hasam. Az igazság az, hogy a három füzet közül egyet nyitottam ki, és nem attól lettem rosszul, hogy a „mi a kedvenc színed?“, „ki a legjobb barátod?“, „tetszik valaki?“, „melyik a kedvenc együttesed?“ „milyen autód lesz?“ vagy „hány gyereket akarsz?“ kérdésekről nekem kellene, hogy legyen tudásom, véleményem és elképzelésem, hanem hogy mindenki másnak van, és ezt minden másnál fontosabbnak is tartja.

Minden évben együtt gyűjtöttük be, számoltuk és törtük meg nagypapával a diókat. Szinte minden alkalommal megdőlt az előző évi rekord. Az avar keserű illata összekeveredett papa pipafüstjével, és alig vártam, hogy a kemény munkát a veteményesből kiszedett maradék zöldségek elmajszolásával ünnepeljük meg. Az utcára hullott terméseket sosem szedtük össze, pedig egyre csak gyűltek a fa alatt, az ott

parkoló autósok rendszeresen káromkodtak is, amikor a motorháztetőn, a tetőcsomagtartón koppant, vagy amikor nagy reccsenéssel egy csonthéjas elrepedt a kerék alatt. Akármennyire is igyekeztem, nem lehetett nem hallani, ahogy egymásnak háborognak, „ez életveszélyes, még valakinek betörik a feje!” vagy „valamit most már tényleg csinálni kellene”.

sokat fantáziálok

Ahogy a fa tetején ülök, váratlanul eszembe jut az igazgatóiban tett tegnapi látogatás. Engem végül nem is hívtak be, senki sem tett fel nekem keresztkérdéseket.

Csak papa ment be, és amikor kijött, nagyon szótlan volt, hazafelé pedig a rövidebb úton mentünk, és egyikőnk se fütyörészett. Amikor bezárta az ajtót, behúzta a függönyt, megkérdezte, hiányzik-e anyám, mert az igazgató szerint sokat fantáziálok róla, és szeretnék-e hozzá költözni a városba. Mire én, nem tudom, hogyan, de minden kezdeti felháborodásom ellenére azt hallottam kijönni a számon, hogy „aha”.

Lassan ereszkedik lefelé a nap, a panelek ablakaiban kigyúlnak a fények. Elkapom, lesütöm a szemem, de ahogy a kertre téved, hirtelen szédülés fog el, és ha nem kapaszkodom meg, valószínűleg le is esek. Még sosem tűnt fel, milyen aprók a székeink, milyen üres felülről a veteményes. Milyen átlátszó a függöny, és milyen magányos az ablak mögött a székében elszundikált nagypapa. És főleg, hogy ebben a pillanatban milyen messze van mindez. Érzem, messzebbre értem, mint szabad lett volna, az alattam elnyúló ág viszont félelmetesen ingatag. A fehérre mázolt törzsén nem lehet lemászni.

kép | vecteezy.com